

Minden út Rómába vezet-

-két hét az Örök városban –

Daragics Éva, Solymári Hunyadi Mátyás Német Nemzetiségi Általános Iskola, AMI

Sok évvel ezelőtt, egy hideg egyetemi kollégium kis szobájában ókori római vizsgámra készülve álmodoztam, hogy milyen lehet ott lenni, az örök városban, akkor ,amikor még álmodni sem lehetett Fekete fehér fényképek és néhány színes dia, na meg csodálatos tanáraink kurzusai alapján képzeltem el az ókori metropoliszt. A művészettörténeti könyvecskék révén, amelyeket magyar nyelven csak '89 után láttam, jártam be a barokk várost, a pápai hatalom nagy játszótérét. Tíz évig tanítottam művészettörténetet, beszéltem lelkesedéssel mindarról, amit csak a könyvekből tanultam. Kicsit olyan Mona Lisa mosolya tanárnője voltam, és ezt már az idő is bebizonyította.

Nem tudok elég hálás lenni a nagyszerű lehetőségért, azért a két hét római továbbképzésért, amelyet az Erasmus + tanári mobilitás révén nyertem el, a Solymári Hunyadi Mátyás Német Nemzetiségi Általános Iskola nyertes projektjének keretében. Köszönet dr. Szabóné Kratzer Zsuzsa projekt koordinátornak , és a Tempus Alapítványnak a részletes előszervezésért és naprakész kommunikációért. A fogadóintézmény a római Scuola Leonardo da Vinci volt, a Piazza d'Orologio téren. A z iskola szerény méretei ellenére pontosan, és jól szervezeten működik, az igénynek megfelelő nyelvi szinteken indít kurzusokat.

Róma egyik legszebb zöldövezete mellett laktam, a Villa Pamphilia Doria kert fölött, egy hamisítatlan art deco lakrészben, de az okos lakás minden kényelmével. A legjobb mégis az volt, hogy távol a turista központok nyüzsgésétől, betekinhettem az igazi római életbe, a helyi piac otthonosságába,

megkóstolhattam a szomszéd főztjét, Mirkónál megittam a reggeli kávé, a buszsofőr a ház előtt tett ki, a supermarketból egy kedves eladó a kapuig cipelte a bevásárlószatyromat.

+Olasz nyelv és kultúra” képzést választottam, amely egy kombinált kurzus volt. Egy hétig, három alkalommal művészettörténész kíséretében jártam be a barokk Rómát, azaz azokat a jellegzetes műemlékeket, amelyekkel elindult a barokk egész Európában, hála az ellenreformációnak és a római arisztokrácia anyagi felzárkózásának a pápai grandiózus tervek mellé. Na meg néhány nagyszerű mestert, mint Borromini, Bernini, Caravaggio és a körük felsorakozó műhelyek zseniális művészeinek. És kedves Lindának, aki napi két órában in situ nagy tudással, és akadémiai olasz nyelven rengeteg érdekes helyszínre vitt el. Ezek az órák varázslatosak voltak, a melegben róttuk Róma „sanpietrinis” utcáskáit, és a napi öt barokk kupola szerkezet alapos feltérképezése, ha nem is vért, de egy fagyit kívánt, olyan igazi dupla pistáciást.

Amikor kiderült, hogy a „passato prossimo” (múlt idő) nem az erősségem, azonnal Giulia orvosolta a problémát, így kilencen jártuk be az igeragozás rögzítő útját, néha jókat nevetve egymáson, segítve és csiszolgatva számos jó gyakorlattal egymás nyelvi fejlődését. A napi négy óra (szieszta időben) megtette a hatását, pár nap múlva jobban veszekedtem a piacon, mint egy olasz mamma. Merthogy a Campo di Fiorin ékszert venni, a boltokban alkudozni, és a Porta Portuensei régiségpiacon megszerezni egy antik ezüstkanalat 2 euróért, semmihez nem hasonlítható élvezet. Bocsánat, a Tivoliban található Villa d’Este víz és színgiája után.

Persze a házi feladatnak is végére kellett járni, amit valamelyik barokk templom hívős padjában abszolváltam, olasz nyelvű beszámolómmal a helyszínről. Ha már nagyon elfáradtam, a narancsfák alatt felsétáltam a Barberini tér híres cukrászdájába, egy kis maritozira (férjcskére), ó, nem úgy, ez egy híres római narancsos sütemény sok- sok tejszínhabbal. Természetesen az egyéni felfedező útjaim voltak a legérdekesebbek, rengeteg, turisták által nem látott helyre tévedtem el, így megnézhettem a Duce madárházát és papagájfészkeket, és ahonnan csak a nem éppen tökéletesnek mondható római közlekedés mentett ki. A közlekedés, hát az nagyon rapszódikus volt, viszont ha leintettem a buszt, azonnal megállt, és mellbedobással győztem. Mert Rómában ez így természetes.

Aztán az este is eljőve, és akkor a Trastevere kis zezugos utcáiban talátunk egy enyhet adó trattoriát, ahol megkóstolhattam a római supliit, a pizza con patatet (krumplis pizza), az igazi carbonarat. És aztán jöhetett az álmothozó limoncello. A csoporttársaimmal folytatott világmegváltás olaszul folyt így a nyelvi feladatot is elvégeztük..

A tanulás legérdekesebb része a különböző szabadidősnek mondott tevékenységek voltak, amelyet Márta menedzselte nagy lelkesedéssel. Csoportmunkában így fedeztük fel Róma Szent Lőrinc negyedét, ahol igazi csoport összerázó feladatokat oldottunk meg, amelynek végén egy fergeteges pizzica esttel és tűzijátékkal ünnepeltük a Lőrinceket. Mariáva bejártuk a Fellini filmek helyszíneit, és részt vettünk egy egyedülálló rendezvényen, a híres Nevicatén, amelyet egy 3. századi csoda emlékére tartanak meg minden évben. A Szűzanya így adott jelt Róma püspökének, hogy hova építsen templomot. Augusztus 5-én hatalmas havazással jelölte meg a mai Santa Maria Maggiore templom helyét, amely pápai rezidencia, és a második legnagyobb templom a Szent Péter bazilika után. Az egyházi ünnepség és az operagála után, éjfélkor hógépek szórták a havat az ünneplő tömegre. Igazi barokk pompa, varázslatos élmény volt.

Aztán bele kóstoltunk a jó római szokásba, az esti kávéba, a Sciaciában. Róma legpatinásabb kávéházában, amely a legelőkelőbb negyedben, a Prati-ban található egy szicíliai család alapította az 1910-es években. A tulajdonos nyolcvan évesen személyesen szolgál fel, közvetlenül és nyugodtan, nagy tanulság volt alázatból és profizusból.

Azért tudtam nagyon római lenni, gyakran sikerült elkésznem, hiszen hajnali műemléklátogatásaim után gyakran nem tudtam, hol vagyok, és nem mindig volt kedvem beizzítani azt a fránya GPS-t, végül is minden út Rómába vezet, nem? Csodás helyeket jártam be, és végre láthattam mindazt, amit ismertem. Ha a barokk kicsit soknak bizonyult, elkalandoztam az ókori Rómába, és áhítattal mentem végig a Via Sacra, ahol Szent Péter is járt. Így tanítani, már egészen más élmény lesz.

Mindent szerettem Rómában, a reggeli cappuccinót az Ámorban, Francesca, az életvidám titkárnő mindentudását, a meleget, a kabócákat, de legfőképpen a tramontót (az alkonyat). Olyankor az éles fény árnyék viszonyokban az épületek kontúrjai élesek lesznek, a levegő narancsosan édes, kellemesen fúj a szél, állandó vízcsofogás hallatszik a sok szökőkút miatt. Ilyenkor leülni az Aveintinón, a narancsligetben, vagy lenézni a Giannicolo kilátóról a Vatikánra felejthetetlen impresszió.

És az emberek, lazák és kedvesek, nem sietnek, ismerik a „bella figurát”, de tudnak őszinték is lenni, és a rendőrökkel lehet csevegni, és térdig vízben állva a metróban viccelődni. Tudnak lazítani, ünnepelni, és a százszerű emberóceán nem zavaró, nyomasztó tömeg, hanem színes, izgalmas színház. A fenntarthatóságot komolyan veszik. Különös élmény volt Ostiában, az ókori kikötőben, hogy a fürdővendégek egy íratlan szabályt betartva, a tenger által partra vetett ókori emlékeket a parton hagyják. Ott gyűlnek a mozaikok, tegolák, torzók, és senki nem viszi haza. És menő turkálókba járni, sőt... Minden, ami lényeges működik, a többi nem számít.

Minden reggel az olasz tanügyminisztérium előtt mentem el, Mária szobor van előtte, és sok-sok virág, és minisztériuma van a Made in Italy termékeknek is, bizony. Sokat tanultam, nemcsak a városról, hanem magamról is, mert minden időmben a tanulás meghatározó formája az utazás volt.

Róma valóban örök, ezerarcú város, lüktet és állandóan új, sok mindent kibírt, és erőssé vált. Talán a titka is megvan, hogy miért, mert mindent megőrzött, beépített, átalakított, és nem rombolt. Nekem való tér, ahova bármikor jó lesz visszatérni.

